

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Jámor Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek dr. Kanta Tamás ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt I. rendű alperes (I. rendű alperes címe) I. rendű és dr. Kúthy Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen 16.247.500,-Ft vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2007. január 22. napján kelt G.40.052/2005/46. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperesek 2004. február 20-án vállalkozási szerződést kötöttek, amelyben a II. rendű alperes megbízása alapján az I. rendű alperes vállalkozott B-n egy 24 lakásos nyugdíjas ház teljeskörű munkáinak első osztályú minőségben való elvégzésére 99.439.295,-Ft vállalkozási díj ellenében azzal, hogy az építkezést 2004. október 29-ig befejezi.

Az eredeti tervek szerint az építmény **P.** rendszerrel, előregyártott födémmel készült volna; az építkezés helyszínén található geodéziai-statikai problémák, valamint a minél gyorsabb befejezés érdekében az I. rendű alperes úgy döntött, hogy **H.** építési rendszerrel készül el az épület. Az I. rendű alperes kérésére a felperes 2004. május 24-én, 2004. június 23-án árajánlatot adott a **H.** energiatakarékos építési mód kivitelezésére.

A felperes mint vállalkozó és az I. rendű alperes mint megrendelő 2004. június 28-án vállalkozási szerződést kötöttek a **B-n** található 24 lakásos "Idősek Otthona" komplett **H.** szerkezetű kivitelezésére. A szerződés szerint a felperesnek az I. rendű alperes által elkészített alapra helyezett felmenő falszerkezeteket, a két szint vonatkozásában a lakások közti szerkezeti falakat, két födémeket és a lépcsőszerkezetet kellett elkészítenie. A szerződés aláírásakor műszaki kiviteli tervdokumentáció még nem állt rendelkezésre, azok csak az építkezés megkezdését követően kerültek átadásra. A vállalkozási díj összegét összesen 34.997.500,-Ft-ban határozták meg azzal, hogy két részszámla és egy végszámla alapján fizeti azt ki az I. rendű alperes. Az I. rendű alperes a felperesnek a két részszámlát, azaz 6.250.000,-Ft-ot és 12.500.000,-Ft-ot kifizetett, míg a végszámlában megjelölt 16.247.500,-Ft-ot nem fizette ki.

A kivitelezés megkezdését megelőzően a **H.** építési rendszer gyártója és rendszergazdája a pécsi **Z.B.** Kft. képviseletében **Z. J.** 2004. július 22-én a **H.** építési rendszer tervezési segédletét, annak előírásaival együtt átadta **K.I-nak**, aki a II. rendű alperes által megbízott tervező volt annak érdekében, hogy az építési engedélyezési terv módosításra kerüljön. A felperes 2004. július 26-án vette át a munkaterületet az I. rendű alperestől, aki addigra az alapokat elkészítette az ún. kitüskézéssel együtt.

2004. szeptember 7-re a felperes a földszinti födémmel elkészült, mivel a második részszámlája nem került kifizetésre, ezért az építkezést kétszer leállította, majd 2004. szeptember 20-án folytatta a kivitelezést, és 2004. november 23-án az I. rendű alperes kifizette a 12.500.000,-Ft-ot miután neki teljesített a II. rendű alperes. A felperes 2004. november 28-án végzett a vállalkozási szerződésben rögzített munkával, azonban az I. rendű alperes a munkát kivitelezési hiányra hivatkozással nem vette át és nem fizette ki a végszámlában szereplő 16.247.500,-Ft-ot.

A II. rendű alperes 2004. október 10-én nyújtott be építési engedély módosítása iránti kérelmet, figyelemmel az eltérő kivitelezésre. A M. Önkormányzati Tűzoltóság 2005. január 5-én kelt 356/1/2004. számú határozatával nem járult hozzá az építési engedély megadásához, hivatkozva arra, hogy a tervezett **H.** építési rendszer nem elégíti ki a II. tűzállósági fokozat követelményét, majd miután a tervezők 2005. február 1-jén a tűzvédelmi szempontokat is figyelembe véve módosították a terveket, a tűzoltóság 2005. február 10-én hozzájárult az építési engedély megadásához.

A II. rendű alperes az I. rendű alperestől a munkát átvette és részére a vállalkozási díjat kifizette.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2005. május 25-én benyújtott és az elsőfokú eljárás során módosított keresetében az alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 16.247.500,-Ft tőke, ennek 2004. szeptember 7-től a kifizetés napjáig a vállalkozási szerződés 21. pontja szerinti napi 0,25 % késedelmi kamat és

perkölség megfizetésére. Az I. rendű alperessel kapcsolatban a keresetének jogcímeiként a szerződésszegésből eredő kártérítést, míg a II. rendű alperessel szemben a Ptk. 6. §-át jelölte meg. Az I. rendű alperessel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a vállalkozási szerződésben foglaltakat hiánytalanul és hibátlanul teljesítette, ennek ellenére az I. rendű alperes a végszámláját nem fizette ki.

Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perkölségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes hibásan teljesített, mert nem tájékoztatta arról, hogy az épületszerkezet csak az ÉMI engedély szerinti tűzálló és többretegű burkolatokkal használható, mindezt neki kellett pótolnia, mivel tőle a megrendelő műszaki ellenőre nem vette át a munkát. A felperes részére kizárólag a tervezési segédletet és az ÉMI engedély első oldalát adta át, amely nem tartalmazta azt a megköttést, hogy az épületszerkezet rendeltetésszerű használata csak az ÉMI engedély szerinti tűzálló és többretegű burkolatokkal lehetséges. Ezen túlmenően az ún. kitüskézést a felperes nem végezte el, azt helyette 158.693,-Ft-ért ő végezte el. A felperes hibásan teljesített, amikor a földszint és az első emelet közötti áthidaló lépcsőfokokat úgy készítette el, hogy azok eltérő magasságúak, illetve vastagságúak voltak. Erre az I. rendű alperesnek kellett még rábetonozni, kijavítani a lépcsőfokokat; továbbá az első és a második szinten a födém szerkezet aljzatbetonját egyenetlenre készítette, emiatt többletbetonozásra volt szükség. A fentiekkel kapcsolatban összesen 16.717.870,-Ft összegben beszámítási kifogást terjesztett elő, amelyben elsődleges jogcímként a felperesi hibás teljesítés miatt árleszállítást, másodlagosan szerződésszegésből eredő kártérítést jelölt meg.

A II. rendű alperes ugyancsak a felperes keresetének az elutasítását és a felperes perkölségben történő marasztalását kérte.

A Fejér Megyei Bíróság a 2007. január 22. napján kelt G.40.052/2005/46. számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16.247.500,-Ft-ot, valamint ezen összeg után 2004. november 28. napjától a kifizetés napjáig napi 0,25 % késedelmi kamatot, továbbá 874.910,-Ft perkölséget. A II. rendű alperes vonatkozásában a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 824.910,-Ft perkölséget. Kötelezte továbbá a felperest és az I. rendű alperest, hogy az illetékes adóhivatal külön felhívására fizessenek meg külön-külön a Magyar Államnak 450.000,-Ft - 450.000,-Ft eljárási illetéket.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes a keresetében tévesen hivatkozott szerződésszegésből eredő kártérítésre, figyelemmel arra, hogy az I. rendű alperes vonatkozásában a meg nem fizetett vállalkozási díj miatt indította a keresetet, ezért a kereset a Ptk. 389. §-án alapul.

A felek között nem volt vitás az, hogy a végszámlaként érvényesített ki nem fizetett vállalkozási díj összege 16.247.500,-Ft volt.

Az I. rendű alperesi beszámítási kifogásra tekintettel az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes szerződésszerűen teljesített-e. Amennyiben nem

teljesített vagy hibásan teljesített úgy ebből eredően az alperesi beszámítási kifogás megalapozott vagy sem.

Az ún. kitüskézés miatt felmerült 158.693,-Ft költséget az I. rendű alperes a felperessel szemben azért nem érvényesítheti, mert a 2004. július 28-án kelt vállalkozási szerződés egyértelműen tartalmazza a szerződés tárgyát és ebből kiderül, hogy a kitüskézés nem volt feladata a felperesnek. Az igazságügyi szakértői vélemény szerint az alapba helyezett tüskék a H. szerkezethez tartoztak, ezért a felperesi feladatkört képezték volna, a felek megállapodása alapján ezen munka elvégzését a megrendelő vállalta.

A felek által nem vitatott igazságügyi szakértői vélemény megállapította, hogy a felperesnek nem kellett további betonozási munkát végezni a szerkezeti betonozáson túl a becsatolt engedélyezési terv alapján. Az engedélyezési terv szerint ugyanis a H. földem vasbetonszerkezete felett 2 cm vastag hangszigetelés, majd ezt követően további 6 cm aljzatbeton és burkolat lett előírva. A felperes így nem teljesített hibásan, amikor a szerkezeti betonozást végezte el, mivel nem volt kötelezettsége további aljzatbeton és burkolat készítése.

Rögzítette az elsőfokú bíróság azt, hogy a 2004. június 28-án kelt vállalkozási szerződés tárgyát nem képezte a tűzvédő bevonat és burkolat készítése a felperes által. A szerződés 1. pontja, mely a szerződés tárgyát határozza meg, ezt nem tartalmazza. A szerződés mellékleteként részletes költségvetés nem készült. A szerződéskötést megelőzően a felperes 2004. június 23-án adott árajánlatot, amelynek 1. pontjában egyértelműen rögzítésre került, hogy az árajánlat nem tartalmazza a fogadószint és az ÉMI által előírt burkolási munkák elkészítését.

M.J. igazságügyi szakértő véleménye szerint a tűzvédelem módjának meghatározása minden esetben tervezői jogosultsággal rendelkező feladat és a szerkezeti munkákra vonatkozó szerződés megkötésekor nem állt rendelkezésre módosított építési engedély, így az ÉMI által minősített H. rendszer szerkezeteinek hatóságilag engedélyezett tűzvédelmi megoldása sem volt ismeretes, mivel csak 2005. évben került engedélyezésre, és emiatt nem képezhette a felek között létrejött szerződés tárgyát. A szerződés kizárólag szerkezeti munkákra vonatkozott, a tűzvédelmi burkolat a falakon és földemen megoldását tekintve alperesi feladatkörbe tartozott.

Az I. rendű alperes építőipari kivitelezéssel foglalkozó cég, amelytől elvárható volt, hogy a szerződéskötéskor mindezekkel tisztában legyen. Az igazságügyi szakértő megállapította, hogy minden esetben a tűzvédő burkolat külön munkanemként kezelendő, az MSZ 595/1-86-ban közölt fogalom meghatározások is azt támasztják alá, hogy a tűzvédő bevonat és burkolat nem épületszerkezet, hanem azt védő anyagréteg.

Mivel az épület tűzvédelmének megoldása tervezői feladat volt, ezért nem minősíthető felperesi hibás teljesítésnek az, hogy a szerződéskötéskor a tűzvédelem problémájára nem hívta fel a figyelmet.

Az elsőfokú bíróság megkeresett bíróság útján tanúként meghallgatta **Z. J.**et, aki a felperes alvállalkozójaként a helyszínen művezetést végzett. A tanú előadta, hogy 2004. július 22-én **K. I.** tervező részére az egész tervezési segédletet átadta, amely tartalmazta az ÉMI rendelkezéseket is és ami alapján az építési engedély módosítása elkészíthető volt. **K. I.** tanú ugyan cáfolta, hogy az általa valóban átvett

iratok között az ÉMI engedély szerepelt volna, azonban Z. J. vallomását Z.P. tanú is megerősítette. K. I. tanú arra hivatkozott, hogy az ÉMI engedélyt a M. Tűzoltóság mint szakhatóság nem tőle, hanem a pécsi Z.B. Kft.-től kapta meg, mivel, ha az nála lett volna, úgy csatolta volna az építési engedély módosítása iránti kérelméhez.

2005. február 1-jén kelt és a M. Önkormányzat által csatolt iratok alapján azonban K. I. és M. L. úgy nyilatkoztak, hogy a tűzoltóság által kért adatokat és módosításokat szolgáltatják és egyidőben fax útján eljuttatják az ÉMI állásfoglalást, nem történt hivatkozás arra, hogy azt majd a pécsi székhelyű cég fogja megküldeni a tűzoltóságnak. Az irat a tervezési segédlettel együtt a fenti tanúvallomások alapján már 2004. július 22-én a tervező birtokába jutott és így módjában lett volna annak tartalmi követelményeiről az I. rendű alperesi kivitelezőt értesíteni.

Mindezek alapján az I. rendű alperes jogtalanul tagadta meg az elkészült mű átvételét és köteles a végszámla összegét, azaz a még ki nem fizetett 16.247.500,- Ft vállalkozási díjat a felperesnek megfizetni.

A késedelmi kamat mértékét a vállalkozási szerződés 21. pontja alapján határozta meg.

Az elsőfokú bíróság a késedelembe esés időpontját az építési napló bejegyzései szerint határozta meg 2004. november 28-ban, mivel ezen a napon teljesített ténylegesen a felperes. Az ezt követő időponttól már jogtalanul tagadta meg az elkészült mű átvételét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének a teljes elutasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hibásan állapította meg a tényállást és abból téves jogi következtetést vont le.

Iratellenes és a bizonyítási eljárással nem alátámasztott az ítéletnek az a megállapítása, hogy a felperes 2004. május 24-én és 2004. június 23-án adott árajánlatot. A felperes csak egy árajánlatot adott 2004. május 24-én, amit kölcsönösen módosítottak és így alakult ki a végleges szerződéses ár. A 2004. június 23-án kelt árajánlatot nem ismerik, azt soha nem adta át neki a felperes, ez csak a perben került elő. Az elsőfokú bíróság többször hivatkozik erre az árajánlatra annak ellenére, hogy az elsőfokú eljárás során nem tudta azt bizonyítani, hogy azt a részére átadta.

Téves és iratellenes az ítéletnek az a megállapítása, amely a szerződés tárgyáról szól, mert az ellentmondásban van a részletezésben írtakkal és ellentmond a 12. sorszámú iratnak is.

Hangsúlyozta, hogy kizárólag a szerződésben foglaltak irányadók a felek jogviszonyára. A Ptk. rendelkezései és az irányadó bírói gyakorlat szerint a szerződéskötést megelőző tárgyalások tartalma csak akkor és annyiban része a szerződésnek, ha ebben a felek kifejezetten megállapodnak. Ennek azért van döntő jelentősége, mert a komplett H. szerkezet az ÉMI engedélye szerint rendeltetésszerű használatra kizárólag akkor alkalmas, ha a szerkezetet szerkezetként és nem burkolat formájában, tűzgátló bevonattal látják el a műszaki leírás szerint. Ezzel kapcsolatban a felperes kifejezetten megtévesztően járt el a szerződéskötést megelőzően, mert az ÉMI engedélynek ezen említett kikötéséről

nem tájékoztatta őket. Ebben a körben az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy tájékoztatta-e őket arról, hogy ilyen bevonat elkészítése a feltétele annak, hogy az általa készített szerkezet rendeltetésszerű használatra alkalmas legyen, azaz azt a műszaki átadás során átvegyék. Álláspontjuk szerint a felperestől elvárható lett volna, hogy ennek szükségességéről a szerződéskötést megelőzően tájékoztassa őket.

Az elsőfokú bíróság döntőnek tartotta Z. J. tanúvallomását azzal kapcsolatban, hogy 2004. július 22-én a tervező részére az egész tervezési segédletet átadta, amely tartalmazta az ÉMI előírásokat, és ezt a nyilatkozatot a felperes képviseletében eljárásra jogosult tanú tette. Ezzel szemben nem a megbízottjakként eljáró tervező határozottan cáfolta ezt, amikor előadta, hogy az ÉMI részletes előírásait nem kapta meg. Logikai hibája az elsőfokú ítéletnek, hogy két egymásnak ellentmondó tanúvallomásból arra a következtetésre jutott, hogy az irat már 2004. július 22-én a tervező birtokába jutott.

A 2006. február 21-én kelt beadványhoz részletes és tételes számlákat csatolt a beszámítási kifogás összecszerűségének az alátámasztására, ezért iratellenes az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának az a megállapítása, hogy tételes számlákat nem mellékeltek.

Kérte továbbá a Ptk. 232. § (3) bekezdése alapján az ítéletben megjelölt és a szerződésre alapított késedelmi kamatot mérsékelni. Az ítélet szerinti késedelmi kamattal számolva a felperesnek 2004. november 28-tól számítva mintegy két és fél éves késedelmi időre összesen a tőkekövetelés több mint 200 %-a járna késedelmi kamatként. Ez a kamatkövetelés nyilvánvalóan eltúlzott és súlyosan méltánytalan, amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja. A kamat mérséklését a mindenkori jegybanki alapkamat legfeljebb kétszeresére kérte.

Az I. rendű alperes a fellebbezését a másodfokú eljárás során azzal egészítette ki, hogy másodlagosan a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását, a fellebbezésben írt indokok alapján.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását annak helyes indokaira tekintettel.

Hangsúlyozta, hogy a fellebbezésben hivatkozott megállapodás meglétét a rendelkezésre álló iratok alátámasztják és a 2004. június 23-án kelt árajánlatot az I. rendű alperes aláírta, ezért arra nem hivatkozhat, hogy azt nem kapta meg. A késedelmi kamat mérséklésére vonatkozó kérelmet megalapozatlannak tartotta, figyelemmel a 2004. június 28-án aláírt szerződés 16. pontjában foglalt kötbér mértékének a meghatározására, amely megegyezik a késedelmi kamat mértékével. Ezen túlmenően előadta, hogy a mérsékelt összegű kamatot felajánlották az I. rendű alperesnek peren kívül, az elsőfokú bíróság ítéletének a meghozatalát követően.

A II. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezés nem megalapozott.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdés alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz a II. rendű alperesre vonatkozó keresetet elutasító rendelkezést nem vizsgálta, mivel arra vonatkozóan fellebbezés előterjesztésére nem került sor.

A másodfokú bíróság nem vizsgálta azt az I. rendű alperes által a fellebbezésében előadott körülményt sem, hogy a felperes a szerződéskötést megelőzően az ÉMI engedéllyel kapcsolatban megtévesztően járt-e el, avagy sem, figyelemmel arra, hogy erre csak a másodfokú eljárásban hivatkozott (Pp. 235. § (1) bek.).

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, valamint a jogszabályok megalapozott értelmezése alapján helytállóan kötelezte az I. rendű alperest, az általa ki nem fizetett vállalkozási díj és szerződésben rögzített késedelmi kamatai megfizetésére.

A másodfokú bíróság az I. rendű alperes fellebbezése kapcsán az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a 2004. június 23-án kelt árajánlatban foglaltakra, amelyről az I. rendű alperesnek - a tagadásával szemben - tudomása volt, annak tartalmát ismerni kellett, mert azt az I. rendű alperes képviselőjére jogosult **B.I.** is aláírta.

Az elsőfokú bíróság a vállalkozási szerződésben foglaltakat tekintette irányadónak a jelen jogvita elbírálása során; az elsőfokú eljárásban kirendelt igazságügyi szakértői vélemény mellett az árajánlat is azt támasztotta alá, hogy nem volt a felek megállapodásának része az ÉMI által előírt burkolási munkák elkészítése.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján, megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperesnek az ÉMI engedélyben foglaltakról tudomása volt; e tényről **Z. J.** tanúvallomása is alátámasztotta, aki a Megyei Önkormányzatnál volt műszaki ügyintéző, és azt adta elő, hogy a **H.** rendszernek az ÉMI minősítését építés közben látta, építés közben kapta meg a tervezési segédletet **K. I.**tól. **K.I.** maga is elismerte a tanúvallomásában, hogy a tervezési segédletet megkapta; ezt erősítette meg **M. L.**, a másik tervező nyilatkozata is, miszerint a tervezési segédletet megkapták, a ÉMI engedélyezésének azonban az első oldala került hozzá, míg a harmadik oldal, ami a lányeget tartalmazza, csak 2004. október, november hónapban.

Az elsőfokú eljárásban csatolt önkormányzati iratokból az is kiderül, hogy a tervezők juttatták el az ÉMI állásfoglalást az Önkormányzathoz az engedélyezési eljárás során.

M.J. igazságügyi szakértői véleménye szerint a tervezési segédlet és az ÉMI engedély szerkezetként a burkolat nélküli szerkezetet érti. Mindez pedig azt jelenti, hogy az ÉMI engedélyben foglaltakról az I. rendű alperesnek tudomása volt.

A Ptk. 232. §-a az ügyleti kamatra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza míg a késedelmi kamat szabályaira a Ptk. 301. § - 301/A §-a alkalmazandó.

A Ptk. 301/A. §-a szabályozza a gazdálkodó szervezetek között a késedelmi kamat mértékére és annak fizetésével kapcsolatos szabályokat. A gazdálkodó szervezetek a szerződéses szabadság általános elve alapján a szerződésükben e szabályoktól szabadon eltérhetnek.

A jelen jogvita elbírálásakor hatályos Ptk. 301/A. § (5) bekezdése szerint a bíróság csak a túlzottan alacsony mértékben megállapított késedelmi kamatot változtathatja meg, kivéve, ha a törvény rendelkezéseitől való eltérést a szerződéskötéskor fennálló körülmények indokolták.

A 2004. június 28-án kelt vállalkozási szerződés 16. pontja szabályozza a kötbért, amely szerint a vállalkozónak felróható késésből adódó késedelmi kötbér a szerződésben meghatározott átadási határidő lejárt utáni első naptól jár; napi mértéke a nettó átalánydíj értékének 0,25 %-a. A késedelmi kamattal kapcsolatban a 21. pont tartalmaz rendelkezést; eszerint a megrendelő tudomásul veszi, hogy késedelmes fizetése esetén köteles a kötbér összegével azonos mértékű napi 0,25 % késedelmi kamat megfizetésére.

Mindezek egybevetéséből következik, hogy a késedelmi kamat mértékének mérséklésére a másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs lehetőség, figyelemmel arra, hogy az alperes javát szolgáló késedelmi kötbér és a felperes javát szolgáló késedelmi kamat mértéke azonos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére sem a Pp. 252. § (2) bekezdése, sem (3) bekezdése alapján nincs ok, mert az elsőfokú bíróság semmilyen eljárási szabálysértést nem követett el, továbbá a tényállást teljeskörűen felderítette, és további bizonyításra sincs szükség.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Ptk. 254. § (3) bekezdése alapján - annak érdemben helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a másodfokú bíróság, hogy a pernyertes felperesnek a költségeit fizesse meg. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2007. év december hó 7. napján

álínkásné dr. Míka Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő